

Bussum, oktober 1971

Geachte redactie,

Naar aanleiding van het redactionele artikel in Uw juli-augustusnummer van de Korhaan, waarin I terecht wijst op de gevaren voor de vogels door de natuurvervuiling en het jaarverslag op pagina 3, waarin de Heer Klein zijn bezorgdheid laat horen over het voortbestaan van de kerhoenders, roofvogels en andere vogelsoorten in de Gooise natuur, verzoek ik Uw redactie om plaatsing van het volgende, er niet aan twijfelend of het zal de volle aandacht van alle vogelvrienden hebben.

Het zal niet aan zovelen beschoren zijn om de eerste ontmoeting van een vader-wulp met z'n jongen te mogen gadeslaan en dat van enkele meters afstand, terwijl deze zingende omlang kwam en ook daarna van de zorg van beide ouders en hun waakzaamheid voor de twee jonge wulpen, maar ook van hun blijdschap, die zich telkens uitte in hun zang.

Het waren prachtige jongen, nog slechts enkele uren oud, op deze zeer vroege lentemorgen.

TWEE DAGEN LATER WAREN ZE DOOD! Zoals ik jaar na jaar heb opgemerkt, trekken de wulpen, zodra ze jongen hadden, dieper de hei in om enige dagen te verblijven in de buurt van de oude grafheuvels, vroeger in de bloeitijd lila heuvels, thans zeer zwaar beschadigd en afgekalfd sinds ruiters er ook in de broeitijd hun weg bijna dagelijks overheen nemen. Dit gebeurde ook nu de geboorte van de genoemde wulpjes, terwijl de ruiters in galop vanover de grafheuvels dwars door de heide trekken, waar het "wulpenrozin" zich bevond. Luid schreeuwend vloeren de oude wulpen op, de twee jongen renden ieder een kant op, onder het geschreeuw van de ouders. Hebben ze zich doodgelopen of wat is er anders met hen gebeurd? In elk geval heeft niemand de kleine wulpen meer gezien, kort erop zijn de ouders verdwenen, één van de zogen en schrijve TWEE wulpenparen, die onze heide nog rijk is of was. Dit betref n.l. het Natuurbeschermingsjaar 1970.

Maar de geschiedenis herhaalde zich. Dit jaar was ik er op dezelfde plek, n.l. vlak bij het door de rentmeester aan de wandelaars teruggelaten pad langs "het Gebod zonder Kind", maar dagelijks ontkomende de bordjes door ruiters misbruikt. Opnieuw zag ik het zingende neerkomen van de vader-wulp 's morgens om half zes bij zijn vrouwtje en één jong, een teer liertje, die met alle zorgen werd omringd.

DE VOLGENDE MORGEN, later op de dag, hoorde ik een erbarmelijk schreeuwen van de wulpen, op dezelfde plek als hierboven genoemd, alweer door de komst van een aantal ruiters, dwars door de hei heen. Ook boswachter van der Kamp heeft noch het jong noch ook het wulpenpaar meer teruggezien. Ze zijn verdwenen en dat terwijl ze dit jaar nog slechts het enige paar wulpen waren, dat zijn unieke zang op de heide deed horen!

Want het tweede paar, dat altijd nestelde aan de Bussumse kant van "het Gebod zonder Kind" (Grailose weg) is nadat DRIE JAAR achter elkaar het nest werd verstoord, dit jaar niet meer teruggekomen.

In 1968 was het een inwoner van Baarn, die er zijn zeven jonge jachthonden, juist op dit stukje hei, losliet, morgen na morgen, ondanks ons dringend beroep op hem in de broedtijd dit wulpennest niet rust te laten. "Niemand kon hem immers iets maken, de Bussumse hei is vogelvrij gebied, ook in de broedtijd", zo zei hij. *)

In 1969 waren het ruiters, die deze hei letterlijk met paden, sporen en banen hebben doorgeploegd en ook elke dag opnieuw dwars door het gebied van de laatste leeuwerikennesten van de Bussumse hei reden, alweer ondanks alle smeebeden van vogelvrienden. Enkele jaren geleden kon ik 's morgens om half vijf soms al vele zingende leeuweriken zien opstijgen, dit jaar EEN en nooit meer, al is er misschien nog wel een enkele meer geweest.

Maar op onze zo zeldzaam geworden wulpen terug te komen. Het afgelopen jaar had dit laatste paar wêér jongen uitgebroed, doch ondanks alle dringende verzoeken in verband met hetgeen er het vorige jaar was gebeurd, scheen er geen mogelijkheid te zijn om dit betrekkelijk kleine stuk hei op één of andere wijze af te schermen of althans er op te wijzen dat hier een wulpenpaar broedde. Goedwillende hondenbezitters zouden hiermee dan zeker rekening hebben gehouden.

Doch niets van dit alles. De Heer Jan Bos en ik zijn er getuigen van geweest hoe 's middags zeker vier hondenbezitters er hun dieren loslieten en hoe de wulpen keer op keer schreeuwend op de wielen gingen, hun jongen onbeschermd en in paniek temidden der honden achterlatend.

Het gevolg is begrijpelijk. Ook dit nest is vernietigd en dit wulpenpaar is niet meer dit jaar teruggekomen!

Terwijl zelfs onze financiële offers worden gevraagd voor een vogelreservaat in Z. Spanje of waar ook ter wereld, - en terecht - gaan wij zelf zo met onze laatste vogels van een bepaalde soort om en niemand protesteert of verzoekt om maatregelen.

Want nóg is de vernietiging der vogels hier niet ten einde. Elk jaar heeft men het korhoenders-aantal zien verminderen. Twee jaar geleden heb ik de militairen gevraagd waarom een tijdelijk daar te gebruiken houten keet juist geplaatst moest worden op het leeuwenoude baltsterrein van de korhoenders. Wat zeiden de officieren? "Maar wij komen van Harderwijk. We weten nergens van. Als men er ons attent op had gemaakt zouden wij hem zeker verderop hebben gezet. We hebben al gedacht: wat merkwaardig, dat we hier vier, vijf baltzende korhanen bij het opstaan konden gadeslaan!"

De Korhanen hebben voor een deel dit gebied niet meer gebruikt in de baltstijd, maar zijn twee jaar geleden naar een nog vrij geïsoleerd stukje hei aan de Bussumse kant getrokken, iets waarom men heel blij moest zijn, zoals men mij van vogelkenners' zijde meedeelde en wat niet zo vaak voorkwam.

Laat ieder lid van de Vogelwerkgroep daar eens gaan kijken! Vanaf hetzelfde ogenblik zijn ruiters dwars door dit gebiedje gereden en toen ze sporen en banen door de moeiste hei naast elkaar hadden getrokken (het is onvoorstelbaar zoals grote delen van de enkele jaren geleden nog gave Bussumse hei er nu uitzien) werden ze gevolgd - óók in de broedtijd - door de hondenbezitters met hun dieren, die er zonder deze ruitersbanen nooit zouden zijn gekomen.

Weg rust voor de korhanen. Vraagt U boswachter van der Kamp eens hoeveel jongen hij dit jaar heeft gezien!

Enkele jaren geleden zag ik hier op verschillende plaatsen de berg-eenden, vorig jaar het laatste paar fazanten, alles verdwenen of vernietigd, omdat een kleine groep zich in ontstellend egoïsme en welkome gebrek aan eerbied voor de natuur en voor het bezit van ons allen, óók voor het thuis van de vogels, zich zelfs in de broedtijd meester heeft gemaakt van de gehele Gooise heide en jaar na jaar dit ongestraft kan blijven doen, ondanks dat er met enige zelfdiscipline meer dan voldoende ruimte is zowel voor ruiters, als hondenbezitters, fietsers, en wandelaars, maar ook voor ONZE VOGELS, ons onschatbaar bezit, voor de studie en bescherming van de vogels en van de vogels wordt opgericht.

ZOUDEN DE LEDEN MOGEN WETEN WAT HET BESTUUR DENKT TE DOEN OM HET VOLGEND BROEDSEIZOEN DE VOGELS - OOK DE WILPEN ALS ZE NOG MOCHTEN TERUGKOMEN, ONGESTOORD HUN JONGEN TE DOEN GROOTBRENGEN - ZOVEEL ALS M AR MOGELIJK IS?

MARY DE DASTALL - TOS

-.--.-.-.-.-.-

- *) N.B.: Optreden hiertegen is wél mogelijk en wel op grond van artikel 8, van de vogelwet 1936, die luidt:
- art.8 lid 1: Het zoeken, rapen of uithalen van eieren van beschermde vogels, het verstoren van hun nesten en het door giften of beloften aanmoedigen of belonen van deze handelingen is verboden.
- lid 2: Het pogen eieren van beschermde vogels te rapen of uit te halen en het pogen hun nesten te verstoren is verboden.

LR

-.--.-.-.-.-.-

WANDELKAARTEN van het Gooi

De Stichting Gooisch Natuurreservaat heeft een mapje met kaarten van het Gooi, gesplitst in een noordelijk en een zuidelijk gedeelte, in de handel gebracht.

De achterkant van de kaarten is verluchtigd met enkele foto's, terwijl de begeleidende tekst door Dr.A.C.J. de Vrankrijker werd geschreven.

De prijs van de twee kaarten, gestoken in een plastic hoesje bedraagt f. 2,50 per mapje en is verkrijgbaar bij de plaatselijke V.V.V. en in de boekhandel.

Wij kunnen deze kaarten eenieder aanbevelen!